

DE TOEPASSING VAN DE CACHETREGELING VOOR DE TOEGANG TOT DE WERKLOOSHEIDSUITKERING

In de verschillende rechtsdomeinen worden andere omschrijvingen van het begrip 'artistieke prestaties/artistieke werken/kunstenaar' gehanteerd (vb. de sociale zekerheidsreglementering, de internationale belastingverdragen, de werkloosheidsreglementering, de auteurswetgeving, de fiscale wetgeving).

Zo wordt bijvoorbeeld in het sociaal statuut van de kunstenaar, ingevoerd in juli 2003 geen onderscheid gemaakt tussen scheppende en uitvoerende kunstenaars.

In de werkloosheidsreglementering wordt daarentegen wel een onderscheid gemaakt tussen scheppende en uitvoerende kunstenaars. Een voorbeeld hiervan is de toepassing van de cachetregeling.

Artikel 30 van het KB van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering stelt dat de werknemer een aantal arbeidsdagen moet gewerkt hebben om recht te hebben op een werkloosheidsuitkering. Zo moet een persoon jonger dan 36 jaar 312 dagen kunnen aantonen in een periode van 18 maanden voorafgaand aan de aanvraag voor een uitkering.

Gelet op de onregelmatige en korte tewerkstellingen van de kunstenaar en de bezoldiging 'per taak', is het niet evident voor een kunstenaar om het aantal vereiste arbeidsdagen volgens bovenstaande regeling te kunnen aantonen.

Het MB werkloosheidsreglementering komt hierin tegemoet door de 'cachetregeling' toe te passen bij muzikanten en schouwspelartiesten. Indien muzikanten en schouwspelartiesten voor hun werk met een taakloon worden vergoed, is het aantal dagen gelijk aan het resultaat van de deling van het ontvangen brutoloon door het referteloon voor 36,94 euro per dag (artikel 10 van het MB van 26 november 1991 houdende de toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering).

Deze regeling wordt tot nog toe enkel toegepast op muzikanten en schouwspelartiesten, niet op andere kunstenaars (zoals beeldende kunstenaars, auteurs, ...).

Voorbeeld:

Een schilder en een muzikant worden vergoed voor een bepaalde prestatie met een taakloon. De schilder ontvangt 150 euro bruto voor het maken van een portret. Voor de berekening van de wachttijd telt deze prestatie mee als 1 dag.

Een zanger wordt betaald voor een optreden met hetzelfde brutoloon, 150 euro. Voor de berekening van de wachttijd telt deze prestatie mee als 4 dagen ($150 \text{ euro} / 36,94 = 4$).

In dit verband werd door mevrouw A. Turtelboom een [parlementaire vraag](#) gesteld. Zij vroeg of de cachetregeling ook kan uitgebreid worden naar andere kunstenaars.

Minister Bruno Tobback [antwoordde hierop](#):

"... om te zien of die regeling ook kan toegepast worden op andere categorieën van artiesten zijn het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel van belang. Men kan immers enkel een verschillende behandeling toelaten indien er verschillende omstandigheden zijn.

De toepassing van een bijzondere regeling voor artiesten in het kader van het kunstenaarsstatuut is in wezen niet gebaseerd op de artistieke activiteit, maar wel op het feit dat de manier waarop die arbeid geregeld, geleverd en bezoldigd wordt verschilt van klassieke arbeidsprestaties. Zo is het aantal geregistreerde arbeidsuren per dag in de meeste gevallen geen normale arbeidsprestatie. Bovendien werkt men zelden gedurende 5 dagen per week en 48 weken per jaar. Men ontvangt echter wel een loon dat vergelijkbaar is met een voltijds loon.

kunstenloket
Aanspreekpunt voor zakelijk advies

Het is wel zo dat voor een aantal kunstenaars de arbeidsverhoudingen worden geregeld door CAO's, die erin voorzien dat ze moeten beschikken over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde of bepaalde duur. In dat geval worden ze ook als voltijds bedienden betaald en is er geen reden om het specifieke statuut toe te passen. De vraag naar uitbreiding van de cachetregeling kan niet zonder de nodige nuance behandeld worden. In ieder geval moet aangetoond worden dat de specificiteit van de loon- en arbeidsvoorwaarden van die specifieke categorie ook een specifieke behandeling vereist."

Vóór 1 juli 2003 (invoering van het 'nieuwe' sociaal statuut van de kunstenaar) kon het KB van 28 november 1969 dat voorzag dat elke activiteit van de schouwspelartiest onderworpen was aan het sociale zekerheidsregime van de werknemer het onderscheid tussen uitvoerende en scheppende kunstenaars eventueel verklaren. De gelijkstelling aan het werknemersregime gold immers enkel voor schouwspelartiesten (niet voor andere kunstenaars). Met het 'nieuwe' statuut van de kunstenaar wordt evenwel geen onderscheid meer gemaakt tussen uitvoerende en scheppende kunstenaars. Ook scheppende kunstenaars vallen onder het toepassingsgebied van het kunstenaarsstatuut (artikel 1bis van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders).

Bovendien worden ook niet-podiumkunstenaars (zoals de beeldende kunstenaars, de auteurs,...) betaald per taak. Dus ook niet-podiumkunstenaars worden bezoldigd op een manier die grondig verschilt van klassieke arbeidsprestaties.

Overigens kunnen de niet-podiumkunstenaars zich niet beroepen op CAO's, die erin voorzien dat ze moeten beschikken over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde of bepaalde duur.

De vraag zou kunnen worden gesteld of op basis van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel de toepassing van artikel 10 van het MB kan uitgebreid worden naar alle kunstenaars, zodat het onderscheid in behandeling opgeheven wordt en ook de niet-schouwspelartiest, die per taak wordt bezoldigd, zich op deze regeling kan beroepen.

Kunstenloket vzw